

Ivo Svetina:

ŠVABSKI ŠPEGLI

(pedagoški listki)

Pokličem noč, v steni so dobra usta, skoz katera se vale sape vetrov, jezikov in vodikov. Legajo na moja od spanja razparana leva sencà, ko se v prvi jutranji halji čreda odstavljenih oficirjev odpelje iz moje mrliške luže, veže duhovnih likov in para divjih bikov, dvomljivih krikov špilmanske slave, žalosti. Z lahnimi koraki, votlimi raki ritensko škrabljam po očetovi posvetni svetinovi lastnini; listam po leksikonu mačehovskih pižam, da vam dam vsaj en sam dan, dan brez župančičevskih puhlih jez, narodnih brez. In izpljunil je pest krvave, toplo spenjene zobne paste; in skoz visoka vrata mojega obraza, sončnega mraza, tonejo pardalovi mladiči, Vrazovi pregnani konjiči. Vzlete iz line glinasti lonci sline, mine roza pest erotične rose, ki je zlila lila spomin strahu v opomin.

Objokan nad okrvavljenimi otroškimi rokavicami, lepoticami steklenih duš, ki so razbile sramno uš in ledene sklede v očesu, lesu močne in točne izbe; ko so skoz noč zažvižgali nemški fantje, tatje in volcje na enonogi slavi gredé so kot sodni levi, sumerijske metaforične luči v prsni broški. Leta leteča izbrišejo mladeniču spomin na otročje čase; zimske gazi so votline v sirovi noči.

Astralni dnovi so Desideriusove maše dežja, kašče, site zla. Lust-prinzip, to je luteranski pulz, za hip Bes djaur; na nož, za zob, bob ob lepoleno steno.

Šelesti kvatrna noč, ko se kosa srede zareže v zelo temno četrtkovo razlito livado. Boleče bode kvodlibet, visoška senca brez venca za odsekanim mezincem, ki ni ušel sekiri smrti. Ne streljaj brate, ne streljaj, in naj še tako tolče po vratih! Ne streljaj, da ne ustreliš sebe! Dviga pravica frajmanov meč, a odpisana glava se našemi v pava.

Izgubila se je kmečka resničnost, kot muha o kresu, ki jo vzame kar zrak. In plaval je ves glogov les po polnočni vodi do hudičevih nebes, med trdimi rokami; in goreli so vsi denarni zakladi; in zakopani talenti so cveteli s plavim plamenom. Džambas Armeninstitut, odkar sem zlomljena roka, ponižanim v pomoč. Bela oratarjeva kapela, poldansko vino za Julijo, ki je brez dvoma moč. Hosana, naví! Debeli Togenburg je umorjena mira na truplju libele, bele zaveze, vaze in steze, ki se prihuljeno plazijo čez Slovenijo. Ihte vihtite vodvile naše osvete, Črtomirove prosvete, ko je ljubezen izdala kri, da se je preselila v dekleta in željene žene. Abraksas. SPUŠČAŠ SE. V Podnartu je rosni špirit, tam kjer so Rozine kosti mehki Luksemburg.

Snežena rebra ajdovske deklice so objela tiho shajališče boga, ki je popil lačnega leva in nasitil svojo marksovo glavo, pojočo lavo,